

Китоби Юил ва Калисои Лоодикияи Адвентистони рӯзи ҳафтуми — Рақами чилу як

Jeff Pippenger

2026-02-05

Шумораи чилу як

Левитус бисту се баҳор ва чашнҳои тирамоҳиро пешкаш мекунад, ва тасвири ин чашнҳо дар сохтор, ва дар ҳамоҳангии комили сохторҳои оғоз ва анҷом дар дохили сохтори умумӣ, ба таври илоҳӣ амиқ аст. Чашнҳои баҳорӣ ва чашнҳои тирамоҳӣ бо якдигар мувофиқат мекунанд. Ин боб такрор ба такрор дар бораи Палмонӣ, шуморандаи аҷоиб, шаҳодат медиҳад. Ин боб ба таври устувор ва шигифтангез бо паёми рӯзҳои охир дар бораи яксаду чилу чор ҳазор пайванд меёбад.

Рақами «23» кафоратро ифода мекунад, ки он иттиҳоди Илоҳият ва инсоният аст. Номи Левизодагон коҳиноти саду чихилу чор ҳазорро ифода мекунад, зеро ҳамаи анбиё дар бораи рӯзҳои охир сухан мегӯянд, ва коҳинони рӯзҳои охир ҳамонҳоянд, ки Петрус онҳоро коҳиноти муқаддас меномад. Коҳиноти муқаддаси Петрус хирадмандоне мебошанд, ки афзоиши донишро, ки паёми Нидои Нисфи Шабро ба вучуд меоварад, дарк мекунанд. Аблаҳон, ё шарироне ки Дониёл онҳоро чунин муайян мекунад, афзоиши донишро рад мекунанд, ва Ҳушаъ ба мо хабар медиҳад, ки ба ҳамин сабаб онҳо ҳамчун коҳинон рад карда мешаванд.

Қавми Ман аз набудани дониш ҳалок мешавад; зеро ту донишро рад кардаӣ, Ман низ туро рад хоҳам кард, то ки барои Ман коҳин набодӣ; чунки ту шарияти Худои ҳудро фаромӯш кардаӣ, Ман низ фарзандони туро фаромӯш хоҳам кард. Ҳар қадар ки онҳо афзун шуданд, ҳамон қадар бар зидди Ман гуноҳ карданд; бинобар ин ҷалоли онҳоро ба шармандагӣ табдил хоҳам дод. Ҳушаъ 4:6, 7.

Мастони Эфроим, ки Ишаъё онҳоро низ «тоҷи ҷалол» меномад, ҷалоли ҳудро ба «нанг» табдилёфта доранд. Ҳушаъ ба таври мушаххас муайян месозад, ки онҳое ки афзоиши донишро дар айёми охир рад мекунанд, калисои Лоодикияи Адвентистони Рӯзи Ҳафтум мебошанд, зеро ӯ навиштааст: «Қавми Ман». Қавми Ё ҳамчун коҳинон рад карда хоҳанд шуд, ва ин дар насли охирин ва ҷаҳорум рӯй медиҳад, зеро Ё фарзандони онҳоро фаромӯш хоҳад кард, ва фарзандон насли охиринро ифода мекунанд.

Кафорат

Унвони «Левизакон 23» маънои «каффораи коҳиноти яксаду чилу ҷаҳор ҳазор»-ро дорад. Ин ҳақиқатро метавон танҳо аз номи китоб дар иртибот бо рақами боб дарёфт намуд. Каффоре, ки Левизакон бисту се ба он мепардозад, маънои «як гардонидан»-ро дорад ва омезиши Илоҳият ва инсониятро муайян месозад. Ин омезиш бо рамзҳои бисёре дар Қалом

Худо намояндагӣ мешавад, ки яке аз онҳо он аст, ки маъбади инсонӣ бояд бо маъбади Илоҳӣ муттаҳид гардад.

Маъбади инсонӣ сохторе аз «23» хромосомаи мардона ва «23» хромосомаи занона дорад. Петрус муайян мекунад, ки коҳиноти яксаду чилу чор ҳазор «хонаи рӯҳонӣ» мебошанд. Он хромосомаҳо ба ҳам мепайванданд, чунон ки мард ва зан ба ҳам мепайванданд; ва он чиро, ки Худо пайвастааст, инсон чудо насозад. Ақди никоҳ рамзи дигари ваҳдат аст. Ибодати Аҳбор «23» маънои пайвастанӣ маъбади Саркоҳини Осмонӣ бо маъбади коҳинонро дорад, ки ҳамон яксаду чилу чор ҳазор мебошанд.

Бисту ду оят

Идҳои баҳории китоби Левизодда бисту се дар бисту ду ояти аввали ин боб муаррифӣ шудаанд, ва идҳои тирамоҳӣ дар бисту ду ояти охири ин боб муаррифӣ шудаанд. Ояти охирин ояти чилу чор аст, ки рамзи соли 1844 мебошад, вақте ки Рӯзи каффораи намунавии осмонӣ дар рӯзи даҳуми моҳи ҳафтум оғоз ёфт, дар иҷрои Левизодда бисту се. Боби бисту се ба ду давраи бисту дуоятӣ тақсим шудааст; ҳар ду давраи бисту дуоятӣ аз ҷиҳати мантиқӣ бо он пайванд доранд, ки идҳо мебошанд, аммо ҳамчунин аз ҷиҳати мантиқӣ ба воситаи хизмати Масеҳ дар саҳни ҳавлӣ ва Қудс, ки баҳор онро муаррифӣ мекунад, ва хизмати Ё дар Қудси қудсҳо, ки тирамоҳ онро муаррифӣ мекунад, аз ҳам чудо шудаанд.

22

Ҳам идҳои баҳорӣ ва ҳам идҳои тирамоҳӣ бо бисту ду оят ифода шудаанд, ва ин оятҳо бо шаҳодати алифбои ибронӣ, ки аз «22» ҳарф иборат аст, мувофиқат мекунанд. «22» ушри «220» аст, ки рамзи иттиҳоди Илоҳият ва инсоният мебошад. «220» оғози ҳам 2,520 соли парокандашавии Яҳудо ва ҳам 2,300 соли то Рӯзи Каффоратро ифода мекунад. Нуқтаи оғози 2,520 соли мазкур 677 пеш аз милод буд ва нуқтаи оғози 2,300 сол 457 пеш аз милод; бинобар ин, дусаду бист сол ҳамчун пайванд миёни пешгӯии поймол гардидани лашкари Худо ва пешгӯии поймол гардидани муқаддасгоҳи Худо муайян мешавад. Ҳар дуи он пешгӯиҳо ҳангоми фаро расидани Рӯзи Каффорати зиддимисолӣ, дар 22 октябри соли 1844, ба анҷом расиданд.

Дар он сана, кори Масеҳ дар якҷо сохтани маъбади инсонӣ бо Маъбади Илоҳӣ оғоз ёфт, ва дар он вақт ҳам Ҳабакқуқ 2:20 ва ҳам Юҳанно 2:20 иҷро шуданд. Ҳабакқуқ муайян кард, ки Илоҳӣ он гоҳ дар Қудси Қудсҳо буд, ва Юҳанно сабт намуд, ки маъбади миллеритие, ки мебоист бо имон ба он Қудси Қудсҳо дохил шавад, давраи ҷиҳилу шашсоларо ба анҷом расонида буд, ки он барпо шудани маъбади инсонии миллеритиро аз 1798 то 1844 нишонгузорӣ мекард. Таърихи «46» сол, ки аз «23» ва «23» иборат аст, бо кори Вилиям Миллер муаррифӣ мешавад, ки аввалин бор пешниҳоди паёми он таърихро дар соли 1831 оғоз кард, «220» сол пас аз интишори Китоби Муқаддаси King James. Каломи Илоҳӣ, ки дар соли 1611 нашр шуд, бо як фиристодаи инсонӣ «220» сол баъд, дар соли 1831, якҷо гардид. Ҳам идҳои баҳорӣ ва ҳам тирамоҳӣ бо «22» оят муаррифӣ мешаванд.

Бисту ду ояти ду сатрӣ дар бораи як мавзӯ ба таври нубувватӣ талаб мекунад, ки бисту ду ояти аввал бар болои бисту ду ояти баъдӣ гузошта шаванд. Бо ба ин тарз мувофиқ сохтани ин ду сатр, шумо кори сахни ибодатгоҳ ва макони муқаддасро, ки дар идҳои баҳорӣ намояндагӣ шудаанд, бо кори Масеҳ дар Макони Қудси Аъзам пайваст менамояд. Дар ин сатҳи нубувватӣ, ин пайвастани ду маъбадро ифода мекунад, ки кори Масеҳро дар ошӣ бахшидан тасвир менамояд.

Вақте ки ояҳои якум то бисту дувум бо ояҳои бисту сеюм то чихилу чаҳорум мувофиқ карда мешаванд, як хатти нубувватӣ барқарор мегардад, ки онро бисту ду ҳарфи алифбои ибронӣ ва рамзшиносии муаррифишуда аз ҷониби шумораи «22», ҳамчунин рамзшиносии муаррифишуда аз ҷониби идҳо дар ҳамроҳӣ бо иҷрошавии он идҳо дар таърихи муқаддас, шаҳодат медиҳанд.

Оғози идҳои баҳорӣ нахуст шанбеи рӯзи ҳафтумро муайян мекунад ва анҷоми идҳои тирамоҳӣ шанбеи соли ҳафтумро муайян месозад. Масеҳ, ҳамчун Алфа ва Омега, шанберо дар оғоз ва анҷоми ду шоҳиди «22» дар силсилаи коҳинотии саду чихилу чор ҳазор ҷой додааст.

Шанбеи рӯзи ҳафтум нури махсус дар оғози Рӯзи каффораи тимсолӣ дар соли 1844 буд, ва нури шанбеи соли ҳафтум нурест дар анҷом. Шанбеи рӯзи ҳафтум ҳамчунин нахустин маҷлиси муқаддас дар Левиён «23» буд, ҳамчунон ки шанбеи соли ҳафтум охирин маҷлиси муқаддас дар он боб аст. Шанбе алфа ва омегаи хати коҳин дар боби «23» аст. Нахустин, яъне шанбеи рӯзи ҳафтум, алфаи коҳинӣ яксаду чилу чор ҳазор аст, ва охирин, яъне шанбеи соли ҳафтум, омегаи коҳинӣ яксаду чилу чор ҳазор аст.

«Онҳое ки бо Худо муошират доранд, дар нури Офтоби Адолат роҳ мераванд. Онҳо Начотдиҳандаи худро бо фосид сохтани роҳи худ пеши Худо беҳурмат намесозанд. Нури осмонӣ бар онҳо метобад. Ҳар қадар ки онҳо ба анҷоми таърихи ин замин наздик мешаванд, дониши онҳо дар бораи Масеҳ ва дар бораи нубувватҳое ки ба Ӯ марбутанд, бисёр меафзояд. Дар назари Худо онҳо арзиши беинтиҳо доранд; зеро ки бо Писари Ӯ дар ягонагӣ ҳастанд. Барои онҳо каломи Худо дорои ҳусн ва дилрабоии беназир аст. Онҳо аҳамияти онро мебинанд. Ҳақиқат бар онҳо кушода мешавад. Таълимоти таҷассум бо шуоъи мулоиме фаро гирифта мешавад. Онҳо мебинанд, ки Навиштаҳо калидест, ки ҳамаи асрорро мекушояд ва ҳамаи душвориҳоро ҳал мекунад. Онҳое ки намехостанд нурро қабул кунанд ва дар нур роҳ раванд, наметавонанд сирри худотарсиро дарк намоянд, аммо онҳое ки аз бардоштани салиб ва пайравӣ кардани Исо дарег надоштанд, нурро дар нури Худо хоҳанд дид». The Southern Watchman, April 4, 1905.

Дар ин ҷо, «наздик ба анҷоми таърихи ин замин», дар поёни Рӯзи кафорати зиддимисолӣ, «таълимоти таҷассум» бо шуоъе «мулоим» фаро гирифта шудааст, ҳамон гуна ки таълимоти шанбеи рӯзи ҳафтум дар оғози Рӯзи кафорати зиддимисолӣ чунин буд.

«Исо рӯйпӯши сандукро бардошт, ва ман лавҳаҳои сангинеро дидам, ки бар онҳо Дах Аҳком навишта шуда буд. Ҳангоме ки аҳкоми чорумро дар ҳуди маркази он дах фариза дидам, бо ҳалқаи нозуки нуре, ки онро ихота мекард, ба ҳайрат афтадам. Фаришта гуфт:

“Ин ягона аҳкомест аз он даҳто, ки Худои зиндaro муайян мекунад, Ёро, ки осмонҳо ва замин ва ҳар он чиро, ки дар онҳо ҳаст, офаридааст. Вақте ки асосҳои замин гузошта шуданд, он гоҳ асоси Шанбе низ гузошта шуд.”» Testimonies, volume 1, 75.

Шанбеи рӯзи ҳафтум, ки «таҳкурсӣ» аст, Левитус «23»-ро оғоз мекунад, ва шанбеи соли ҳафтум шаҳодати коҳинонро, чунон ки тавассути идҳои баҳорӣ ва тирамоҳӣ муаррифӣ шудааст, ба анҷом мерасонад. Шанбеи соли ҳафтум маъбадeро ифода мекунад, ки бар таҳкурсӣ бино шудааст. Шанбеи соли ҳафтум дар поён бо 2,520 муаррифӣ мешавад, ҳамон тавре ки шанбеи рӯзи ҳафтум бо 2,300 муаррифӣ мегардад. Шанбеи соли ҳафтум «таълимоти таҷассум»-ро ифода мекунад. Шанбеи рӯзи ҳафтум аломати Офаридгор аст, ва шанбеи соли ҳафтум аломати Илоҳиятест, ки бо инсоният муттаҳид шудааст.

Ҳамоҳанг сохтани хатҳо

Вақте ки мо идҳои баҳориро бо идҳои тирамоҳӣ дар Ибодат 23 мувофиқ месозем, иди Фисҳ дар рӯзи дигар бо иди ҳафтрӯзаи нони беҳамиртуруш пайравӣ мешавад, ва иди нахустмеваҳо дар рӯзи баъд аз оғози иди ҳафтрӯзаи нони беҳамиртуруш фаро мерасад. Се аломати роҳ дар се рӯз.

Давраи ҳафтрӯзае, ки иди нони фатирро ташкил медиҳад, бо маҷлиси муқаддас оғоз меёбад ва бо ҳамон ба анҷом мерасад. Рӯзи баъд аз оғози иди нони фатир, иди навбари меваҳо фаро мерасад, ва он қурбонии навбари ҷави баҳориро дар бар мегирад. Панतिकост, ки онро ҳамчунин иди ҳафтаҳо меноманд, панҷоҳ рӯз пас аз иди навбари меваҳо воқеъ мегардад, ки он оғози як давраи ҳафтҳафтаинаро нишон медиҳад, даврае ки дар рӯзи чилу нӯҳум ба поён мерасад, ва пас аз он Панतिकост меояд, ки маънояш панҷоҳ аст.

Фисҳ дар шомгоҳи рӯзи чордахум оғоз меёбад. Фисҳ маҷлиси муқаддас нест.

Пас, дар рӯзи понздахум иди ҳафтрӯзаи фатири бе ҳамир фаро мерасад. Рӯзи аввал ва рӯзи охири ин иди ҳафтрӯза маҷлиси муқаддас мебошанд.

Рӯзи дигар, рӯзи шонздахум, яъне рӯзи навбарихо, фаро мерасад. Сипас ҳафт ҳафтае, ки бо иди Панतिकост муайян шудаанд, оғоз меёбанд, ва Панतिकост яке аз ҳафт маҷлиси муқаддасест, ки дар идҳои баҳорӣ ва тирамоҳӣ таҷассум ёфтааст. Навбарихо маҷлиси муқаддас нест.

Сипас, дар рӯзи якуми моҳи ҳафтум, иди карнайҳо маҷлиси муқаддас аст.

Рӯзи Каффора дар рӯзи даҳуми моҳи ҳафтум маҷлиси муқаддас аст, аммо ид нест.

Рӯзи якуми иди Хаймаҳо маҷлиси муқаддас аст. Пас аз иди ҳафтрӯза, рӯзи ҳаштуми хаймаҳо фаро мерасад, гарчанде ки рӯзи ҳаштум берун аз давраҳои шумурда мешавад, ки идҳо онҳоро ифода мекунанд. Он рӯзи ҳаштум маҷлиси муқаддас аст.

Ин ба ҳафт ҷамъомади муқаддас баробар меояд, агар рӯзи шанбеи рӯзи ҳафтумро, ки идҳоро оғоз мекунад, низ дар бар гиред. Ҳафт ҷамъомади муқаддас ва ҳафт ид, ҳарчанд онҳо ба тарзе аз ҷамъомадҳои муқаддас фарқкунанда мутобиқ меоянд. Нишонаҳои аввалин ва

охирин шанбеҳо мебошанд: аввал барои рӯз, сипас барои сол. Дар дохили идҳое, ки миёни шанбеҳои алфа ва омега муайян шудаанд, ҳафт ид ва панҷ ҷамъомади муқаддас мавҷуд аст. Агар шанбеи рӯзи ҳафтуми алфа ва шанбеи соли ҳафтуми омегаро дар бар гиред, шумо ҳафт ҷамъомади муқаддас ва ҳафт ид доред. Фаҳмида мешавад, ки рӯзи ҳаштуми Хаймаҳо ҷузъи идҳо нест ва муаммои онро ба вучуд меорад, ки ҳаштум аз ҳафт бошад. Нуктае, ки ман дар ин ҷо муайян месозам, ин аст, ки Исо, ҳамчун Палмонӣ, тарзҳои гуногуни ададҳоро дар боби «23» ба шакле комилан ҳайратангез тартиб додааст.

Баҳор

Идҳои баҳорӣ давраи ҳафтрӯзаи иди нони фатирро дар бар мегиранд, ки дар он дар оғоз маҷлиси муқаддаси алфа ва дар анҷом маҷлиси муқаддаси омега ҷой дорад. Панतिकост сеюмин маҷлиси муқаддас дар идҳои баҳорист. Панतिकост пас аз як давраи ҳафтаҳафтаина фаро мерасад, ки бо ид дар рӯзи панҷоҳум ба анҷом мерасад. Идҳои баҳорӣ бо чор рӯзи ид ва се давра муайян мешаванд. Фисҳ, нони фатир, навбари ҳосил ва Панतिकост он чор рӯзи ид мебошанд, ва он се давра инҳоянд: ҳафт рӯзи нони фатир, чихилу нӯҳ рӯзе, ки пеш аз рӯзи панҷоҳуми Панतिकост меоянд ва онро дар бар мегиранд, ва се рӯзи аввал, ки даврае мебошанд, иборат аз се марҳила.

Ҳадияи навбари давраи Фисҳ бо ҳадияи навбари рӯзи Панतिकост мувофиқат мекунад; ҳадияҳои навбари ҷав дар давраи серӯзаи Фисҳ, ва ҳадияи навбари гандум дар Панतिकост ҳангоми анҷоми мавсими Панतिकостии чихилу нӯҳ, яъне — панҷоҳ рӯз.

Сукӯт

Идҳои тирамоҳӣ бо рӯзи муайяни ид оғоз меёбанд, ки давраи даҳрӯзаро оғоз мекунад ва он ба доварӣ меанҷомад. Панҷ рӯз пас аз доварӣ, иди ҳафтрӯзае фаро мерасад, ки рӯзи аввал ва рӯзи охири он ҳафт рӯз ҳамчун ҷамъомадҳои муқаддас муайян шудаанд. Аз рӯзи понздаҳум то рӯзи бисту дуюм Иди Хаймаҳо ҷашн гирифта мешавад, ва баъдан дар рӯзи бисту сеюм шанбеи замин қайд карда мешавад.

Ҳангоме ки мо идҳои тирамоҳиро гирифта, бар рӯи идҳои баҳорӣ мегузорем, ду хат ба даст меорем, ки ҳар ду бо бисту ду оят ифода шудаанд; бинобар ин, онҳо бо бисту ду ҳарфи алифбои ибронӣ намоёндагӣ мешаванд. Вақте ки чунин карда мешавад, нишонаи аввал — маҷлиси муқаддаси шанбеи рӯзи ҳафтум аст, ва нишонаи охирин — маҷлиси муқаддаси шанбеи соли ҳафтум.

Ҳамчунин, дар рӯзи понздаҳуми моҳи ҳафтум, вақте ки ҳосили заминро ҷамъ овардед, бояд барои Худованд ҳафт рӯз ид нигоҳ доред: рӯзи аввал шанбе хоҳад буд, ва рӯзи ҳаштум низ шанбе хоҳад буд. Ибодат 23:39.

Панतिकост борони барвақт буд, ва Хаймаҳо борони дерин аст. Рехта шудани Рӯҳулқудс дар Панतिकост ба воситаи як рӯз намоёндагӣ мешуд, ва рехта шудане, ки Хаймаҳо онро намоёндагӣ мекунад, давраест, ки ба поён мерасад, ва пас аз он як шанбеи дигар меояд, яъне рӯзи ҳаштум, баъд аз ҳафт рӯз. Он шанбе, ки пас аз зухури ниҳони рехта шудани Рӯҳулқудс

меояд, шанбеи заминро намояндагӣ мекунад, ки дар он замин ба муддати як ҳазор сол оромӣ меёбад.

«Дар вақти мусибат ҳамаи мо аз шаҳрҳо ва деҳаҳо гурехтем, аммо бадкорон моро таъкиб мекарданд, ва онҳо бо шамшер ба хонаҳои муқаддасон даромаданд. Онҳо шамшерро бардоштанд, то моро бикушанд, аммо он шикаст ва чун коҳе нотавон афтод. Пас ҳамаи мо шабу рӯз барои халосӣ нидо кардем, ва он нидо ба ҳузури Худо баромад. Офтоб баромад, ва моҳ бозистод. Қўйҳо аз қорӣ шудан монданд. Абрҳои тира ва сангин баромада, ба якдигар бархўрданд. Аммо як макони софи ҷалоли устувор буд, ки аз он ҷо овози Худо, мисли садои обҳои бисёр, меомад, ки осмон ва заминро ба ларза меовард. Осмон кушода ва баста мешуд ва дар изтироб буд. Кўҳҳо мисли найе дар бод меларзиданд ва сангҳои шикаста-пораро ба ҳар сӯ мепартофтанд. Баҳр мисли дег мечўшид ва сангҳоро бар хушкӣ меафканд. Ва ҳангоме ки Худо рӯз ва соати омадани Исоро эълон кард ва аҳди абади ро ба қавми Худ супурд, Ё як ҷумла мегуфт ва сипас таваққуф мекард, дар ҳоле ки суҳанон бар рӯи замин паҳн мешуданд. Исроили Худо бо ҷашмони худ ба боло дўхта истода, ба суҳаноне гўш медоданд, ки аз даҳони Яҳува мебаромаданд ва мисли гулгулаи баландтарин раъду барқ бар рӯи замин танин меандоختанд. Ин ба таври даҳшатнок бошукўҳ ва пурвиқор буд. Ва дар анҷоми ҳар ҷумла муқаддасон нидо мекарданд: “Қалол! Ҳалелуё!” Чехраҳои онҳо аз ҷалоли Худо мунаввар шуда буд; ва онҳо аз ҷалол медирахшиданд, чунон ки рӯи Мусо ҳангоми аз Сино фуруд омаданаш медирахшид. Бадкорон аз ҷалоли онҳо наметавонистанд ба онҳо нигоҳ кунанд. Ва ҳангоме ки бар онҳое, ки Худоро бо муқаддас нигоҳ доштани рӯзи шанбеи Ё иззат намуда буданд, баракати бепоён эълон карда шуд, нидои пуриқтидори ғалаба бар ҳайвон ва бар сурати Ё баланд гардид.»

«Пас юбилей оғоз ёфт, вақте ки замин бояд оромӣ меёфт». Early Writings, 34.

Соли юбилӣ соли панҷоҳум аст, пас аз ҳафт давраи ҳафтсола, ки он ба 49 рӯз ишора мекунад, ки ба рӯзи панҷоҳуми Панतिकост мерасонанд. Ҳангоме ки хатти идҳои тирамоҳӣ бо идҳои баҳорӣ якҷо оварда мешавад, 49 рӯз ба Панतिकост мебаранд, ки он оғози давраи ҳафтрӯзаи Хаймаҳо ۞ нишон медиҳад. Панतिकост ва Хаймаҳо бо ҳам мувофиқат мекунанд, ва якҷоя онҳо давраи борони охириро муайян месозанд, ки аз қонуни якшанбеи наздик оғоз меёбад ва то баста шудани муҳлати имтиёз, бозгашти Худованд, ва сипас ором гирифтани замин идома мекунад, чунон ки бо шанбеи соли ҳафтум намояндагӣ шудааст, ки он ҳаштуми он ҳафт дар иди Хаймаҳо мебошад.

Вақте ки мо ҳар ду силсилаи бисту ду оятро бо ҳам меоварем, инро ба чанд сабаб анҷом медиҳем. Ҳар ду силсила аз бисту ду оят иборатанд; бисту ду ушри 220 аст, ва рамзи ҳамбастагии Илоҳият ва инсоният мебошад.

Ҳар ду сатр алифбои иброниро, ки аз бисту ду ҳарф иборат аст, ифода менамоянд.

Ҳар ду хат идҳоро ифода мекунанд.

Ҳар ду хат мавсими ду дарави солро ифода мекунанд.

Ҳар ду хат кори Масеҳро дар саҳни ҳавлии муқаддас, дар Қудс ва дар Қудс-ул-ақдос ифода мекунанд. Леовиён ба коҳинон дахл дорад, ва Исо Саркоҳини Осмонӣ аст. Ба ин сабабҳо, мо ҳақ дорем, ки усули «хат бар хат»-ро ба чилу чаҳор ояти боби бисту сеюми китоби Леовиён татбиқ намоем.

Пантикост барои масеҳият борони барвақт буд ва Хаймаҳо барои масеҳият борони дерин аст. Бинобар ин, мо «рӯзи Пантикост»-и баҳорро бо ҳафт рӯзи Хаймаҳои тирамоҳ мувофиқ мегардонем. Вақте ки хоҳар Уайт изҳор дошт: «Дар вақти тангӣ ҳамаи мо аз шаҳрҳо ва деҳаҳо гурехтем», ӯ замонро муайян мекунад, ки қавми Худо бар асари таъкиб дар биёбон зиндагӣ мекунанд. Зиндагӣ қардан дар хаймаҳо дар мавсими Хаймаҳо таърихиеро рамзӣ нишон медиҳад, ки бевосита ба оромии юбилеии шанбе барои замин меоварад.

Рӯзи Пантикост ибтидои ҳафт рӯзи Иди Хаймаҳоро нишон медиҳад. Сипас, юбилей бо рӯзи ҳаштум, яъне рӯзи баъд аз ҳафт рӯзи Иди Хаймаҳо, рамзӣ нишон дода мешавад. Панҷ рӯз пеш аз Иди Хаймаҳо Рӯзи Каффорат буд. Пас, панҷ рӯз пеш аз Пантикост, ки оғози Иди Хаймаҳоро нишон медиҳад, доварӣ нишон дода мешавад. Даҳ рӯз пеш аз довари Рӯзи Каффорат Иди Карнайҳо аст. Вақте ки ин хатҳо бо ҳам муттаҳид карда мешаванд, панҷ рӯз пеш аз қонуни якшанбе, ки бо Пантикост рамзӣ ифода шудааст, доварӣ нишон дода мешавад. Даҳ рӯз пеш аз он, Иди Карнайҳо нишон дода мешавад.

Таъмиди Масеҳ марг, дафн ва эҳёи Ёро ифода мекард. Ин се қадамро марги Ё дар иди Фисх, дафн ва оромии Ё дар рӯзи шанбе, ва эҳёи Ё дар рӯзи якшанбе ифода мекунанд. Се рӯзи марг, дафн ва эҳёи Ё як аломати роҳ аст, ки аз се қадам иборат мебошад. Бинобар ин, мо омезиши ду хатти идҳои баҳорӣ ва тирамоҳиро аз эҳё оғоз мекунем. Эҳёи рӯзи сеюм давраи чиҳилу нухрӯзаро оғоз мекунад, ки ба Пантикост мерасонад, ки он қонуни рӯзи якшанбе мебошад. Пеш аз он давраи чиҳилу нухрӯза иди нони фатир меояд, ки як рӯз пеш оғоз ёфта, то панҷ рӯз пас аз рӯзи навбари ҳосил идома меёбад.

Аз эҳёи навбари меваҳо то қонуни якшанбе чиҳилу нӯҳ рӯз аст, ва қонуни якшанбе рӯзи панҷоҳум мебошад. Панҷ рӯз пеш аз қонуни якшанбе доварӣ тасвир шудааст, ва даҳ рӯз пеш аз он доварӣ оғоҳии карнайҳо ишора гардидааст. Эҳё нахустин нишонаи роҳ аст, сипас панҷ рӯз баъд давраи нони беҳамир ба анҷом мерасад. Сӣ рӯз пас аз анҷоми нони беҳамир оғоҳии карнайҳо ба вуқӯъ мепайвандад. Даҳ рӯз баъд аз он довари Рӯзи Каффорат ишора мешавад ва панҷ рӯз баъд қонуни якшанбеи Пантикост фаро мерасад.

Ин ҳафт аломати роҳро дар татбиқи «сатр бар сатр»-и идҳои баҳорӣ ва тирамоҳӣ муайян мекунад: оғози иди нони фатир, эҳё, анҷоми иди нони фатир, оғоҳии карнайҳо, доварӣ, Пантикост ва борони охир. Ин ҳафт аломати роҳ дар доираи як шанбеи рӯзи ҳафтуми алфа ва як шанбеи соли ҳафтуми омега ҷой дода шудаанд. Ин ҳафт аломати роҳ, ки миёни ин ду шанбе оварда шудаанд, як давраи панҷрӯза, пас аз он як давраи сӣрӯза, як давраи даҳрӯза, як давраи панҷрӯза ва як давраи ҳафтрӯзаро ҷудо карда, муайян месозанд.

Пас, ҳангоме ки мо эҳёи Масеҳро мутобиқ месозем, давраи чиҳилрӯзаро меёбем, ки дар он Ё ба шогирдон «рӯ ба рӯ» таълим меод ва баъд аз он сууд кард. Сипас, шогирдон даҳ рӯз дар болохона буданд. Он даҳ рӯз дар Рӯзи Пантикост ба анҷом расид, ки он қонуни якшанбе

аст. Ин ба хатти коҳинон, ки бо Левиён «23» намояндагӣ шудааст, як давраи чихилрӯза ва як давраи даҳрӯзаро меафзояд.

Аз эҳёшавӣ то анҷоми Иди нони фатир панҷ рӯз аст, сипас сӣ рӯз то огоҳии карнай, баъд панҷ рӯз то суъуди Масех, сипас панҷ рӯз то доварӣ, ва он гоҳ панҷ рӯз то ҳафт рӯзи борони охири Пантикост.

Оғози ҳафт рӯзи фатири беҳамирро рӯзи дигар эҳёи навбарихо пайравӣ мекунад. Эҳё дар дохили ҳамон ҳафт рӯзи фатири беҳамир ба амал меояд, ва панҷ рӯз пас аз эҳё давраи фатири беҳамир ба поён мерасад.

Сӣ рӯз пас аз анҷоми иди нони фатир, карнайҳо огоҳиро ишорат мекунанд.

Панҷ рӯз пас аз огоҳии карнайҳо, Масех баъд аз он ки чихил рӯз таълим дода буд, сууд намуд. Сууди Ё оғози даҳ рӯзро дар болохона нишон дод.

Пас аз он, панҷ рӯз баъд аз суъуди Ё, доварӣ муайян карда мешавад.

Панҷ рӯз баъд, қонуни якшанбеи Пантикост давраи ҳафтрӯзаи борони деринро оғоз мекунад.

Саду чилу чор ҳазоранд, ки ба ҳар кучое ки Барра меравад, аз пайи Ё мераванд. Илёс ва Мӯсо 18 июли соли 2020 кушта шуданд. Онҳо дар ҳамон ҷое кушта шуданд, ки дар он ҷо низ Худованди мо маслӯб гардида буд. Қиёми Масех ба таври рамзӣ қиёми 31 декабри соли 2023-ро ифода мекард. Пеш аз он сана, дар моҳи июли соли 2023, овозе дар биёбон ба садо даромад, ки паёме дошт, ки ҳамчун нони фатир муаррифӣ шудааст. Хамиртуруш рамзи хато, риё ва гуноҳ аст, ва паёме, ки аз биёбон омад, фатир буд. Аз 31 декабри соли 2023 то қонуни якшанбе, Ибодот «23» ҷаҳорҷӯбаи кафорати саду чилу чор ҳазорро тарҳрезӣ намудааст. Он ҷаҳорҷӯба бо ҳоби Миллер, бо Малокии сеюм ва бо тирезаҳои осмони Ваҳйи нуздаҳум мувофиқат мекунад. Он бо соатҳои сеюм ва нӯҳум дар ҳафтаи муқаддас, аз соли 27 то 34 милодӣ, мутобиқат дорад.

Мо ин чизҳоро дар мақолаи навбатӣ идома хоҳем дод.

«Ва ба василаи дониш ҳучраҳо аз ҳар гуна сарватҳои гаронбаҳо ва дилписанд пур карда хоҳанд шуд».

«Барои ақл ва ҷон, ҳамчунин барои ҷисм, қонуни Худо ҷунин аст, ки қувват бо кӯшиш ба даст оварда мешавад. Ин машқ аст, ки рушд медиҳад. Мувофиқи ин қонун, Худо дар Каломи Худ василаҳои барои рушди ақлӣ ва рӯҳонӣ фароҳам овардааст. »

«Китоби Муқаддас ҳамаи он усулҳоро дар бар дорад, ки инсонҳо барои дарк намудани онҳо ниёз доранд, то ки барои ин зиндагӣ ё барои зиндагии оянда омода гарданд. Ва ин усулҳоро ҳама метавонанд дарк намоянд. Ҳеҷ касе, ки рӯҳияи қадршиносии таълимоти онро дорад, наметавонад ҳатто як порчаеро аз Китоби Муқаддас бихонад, бе он ки аз он ягон андешаи судманд ба даст наоварад. Аммо арзишмандтарин таълими Китоби Муқаддас тавассути омӯзиши гоҳ-гоҳӣ ё пароканда ба даст намеояд. Низомии бузурги ҳақиқати он ба гунае пешкаш нашудааст, ки хонандаи шитобкор ё бепарво онро дарёбад.

Бисёре аз ганҷҳои он хеле дуртар аз рӯи зоҳир нухуфтаанд, ва танҳо ба воситаи таҳқиқи ҷиддӣ ва кӯшиши пайваста метавон онҳоро ба даст овард. Ҳақиқатҳое, ки он кулли бузургро таркиб медиҳанд, бояд ҷустуҷӯ ва ҷамъ оварда шаванд, “каме ин ҷо ва каме он ҷо.” Ишаё 28:10.»

«Ҳангоме ки ба ин тарз ҷустуҷӯ карда шуда, гирд оварда шаванд, маълум хоҳад гашт, ки онҳо ба таври комил ба якдигар мутобиқанд. Ҳар як Инчил такмилдиҳандаи дигарон аст, ҳар як пешгӯӣ шарҳи пешгӯи дигар, ҳар як ҳақиқат инкишофи ҳақиқати дигаре мебошад. Намунаҳои низоми яҳудӣ ба воситаи Инчил равшан мегарданд. Ҳар як усул дар каломии Худо ҷойи худро дорад, ҳар як воқеа аҳамияти худро. Ва тамоми сохтори комил, ҳам дар нақша ва ҳам дар иҷро, бар Муаллифи худ шаҳодат медиҳад. Чунин сохторро ҳеҷ ақле ҷуз ақли Зоти Беинтиҳо наметавонист тасаввур ё па دید оварад.»

«Ҳангоми таҳқиқи қисмҳои гуногун ва омӯзиши робитаи онҳо бо якдигар, олитарин қобилиятҳои зеҳни инсон ба фаъолияти шадид ҷалб карда мешаванд. Ҳеҷ кас наметавонад ба чунин омӯзиш машғул гардад, бе он ки қувваи ақлонии худро инкишоф диҳад.

«Ва арзиши зеҳнии омӯзиши Китоби Муқаддас фақат дар ҷустуҷӯ кардани ҳақиқат ва гирд овардани он нест. Он ҳамчунин дар кӯшише зоҳир мегардад, ки барои дарк намудани мавзӯҳои пешкашшуда талаб карда мешавад. Зеҳне, ки танҳо ба қорҳои оддӣ ва маъмулӣ машғул аст, қўтоҳқомат ва нотаъвоҷ мегардад. Агар ҳаргиз ба дарки ҳақиқати азим ва фарогир водор карда нашавад, он баъд аз муддате қудрати рушдро аз даст медиҳад. Ҳамчун ҳифзе аз ин таназзул ва ангеае барои тақомул, ҳеҷ чиз ба омӯзиши каломии Худо баробар шуда наметавонад. Ҳамчун воситаи тарбияи фикрӣ, Китоби Муқаддас аз ҳар китоби дигар, ё ҳатто аз ҳамаи китобҳои дигар дар маҷмӯъ, муассиртар аст. Бузургии мавзӯҳои он, содагии боҷалоли баёнҳояш, зебоии тасвирҳои он андешаҳоро ба гунае бедор ва боло мебардоранд, ки ҳеҷ чизи дигар наметавонад. Ҳеҷ омӯзиши дигар наметавонад чунин нерӯи зеҳнӣ ато намояд, чунон ки кӯшиш барои дарки ҳақиқати ҳайратангези ваҳӣ медиҳад. Зеҳне, ки ба ин тарз бо андешаҳои Беинтиҳо дар тамос оварда мешавад, ночор вусъат ёфта, қувват мегирад.»

«Ва боз ҳам бузургтар аст қудрати Китоби Муқаддас дар рушду тақомул додани табиати рӯҳонии инсон. Инсон, ки барои муошират бо Худо офарида шудааст, танҳо дар чунин муошират метавонад ҳаёти ҳақиқӣ ва инкишофи худро биёбад. Ё, ки офарида шудааст то дар Худо олитарин шодии худро пайдо кунад, дар ҳеҷ чизи дигар он ҷиро ёфта наметавонад, ки орзуҳои дилро ором созад ва гуруснагӣ ва ташнагии ҷонро қонеъ гардонад. Касе ки бо рӯҳи самимӣ ва омӯзишпазир каломии Худоро меомӯзад ва мекушад ҳақиқатҳои онро дарк намояд, бо Муаллифи он дар иртибот оварда хоҳад шуд; ва, ба ҷуз бо интиҳоби худӣ ё, барои имкониятҳои рушди ӯ ҳеҷ ҳаде вучуд надорад.

«Китоби Муқаддас дар фароҳии услуб ва гуногунии мавзӯҳои худ чизе дорад, ки ҳар зеҳнро шавқманд месозад ва ба ҳар дил таъсир мерасонад. Дар саҳифаҳои он қадимтарин таърих; зиндагиномаҳое, ки аз ҳама бештар ба ҳаёти воқеӣ мутобиқанд; усулҳои идоракунии барои роҳбарии давлат ва барои танзими хонавода — усулҳое, ки хиради инсонӣ ҳаргиз ба онҳо баробар нашудааст, ёфт мешаванд. Он амиқтарин

фалсафа, ширинтарин ва волотарин шеър, пуршӯртарин ва ҷонгудозтарин баёнро дар бар мегирад. Навиштаҳои Китоби Муқаддас, ҳатто агар танҳо аз ҳамин ҷиҳат баррасӣ шаванд ҳам, аз лиҳози арзиш аз осори ҳар муаллифи инсонӣ беандоза болотаранд; аммо вақте ки онҳо дар робитаашон бо он андешаи бузурги марказӣ дида мешаванд, доираи фарогирии онҳо бениҳоят васеътар ва арзиши онҳо бениҳоят бештар аст. Дар партави ин андеша ҳар мавзӯ аҳамияти нав пайдо мекунад. Дар ҳақиқатҳое, ки ба содатарин шакл баён шудаанд, усулҳое ҷой доранд, ки ба баландии осмон мерасанд ва абадиятро фаро мегиранд.»

«Мавзӯи марказии Китоби Муқаддас, мавзӯе ки ҳамаи мавзӯҳои дигари тамоми ин китоб гирди он ҷамъ меоянд, нақшаи начот, барқарор шудани сурати Худо дар ҷони инсон аст. Аз нахустин ишораи умед дар ҳукме ки дар Адан эълон гардид, то он ваъдаи охирини пурҷалоли китоби Ваҳй: “Ва рӯи Ёро хоҳанд дид; ва номи Ё бар пешониҳои онҳо хоҳад буд” (Ваҳй 22:4), мазмуни ҳар як китоб ва ҳар як порчаи Китоби Муқаддас кушода шудани ҳамин мавзӯи аҷоиб аст,—болобардории инсон,—қудрати Худо, “ки ба мо ба воситаи Худованди мо Исои Масеҳ ғалаба мебахшад.” 1 Қўринтиён 15:57.»

«Он ки ин фикрро дармеёбад, пеши рӯи худ майдони бепоёни омӯзиш дорад. Ё калидеро дар даст дорад, ки тамоми ганҷинаҳои каломи Худоро барояш хоҳад кушод.»

«Илми начот — илми ҳамаи илмҳост; илмест, ки мавзӯи омӯзиши фариштагон ва ҳамаи ақлҳои ҷаҳонҳои афтоданашуда мебошад; илмест, ки диққати Худованд ва Начотдиҳандаи моро ба худ ҷалб мекунад; илмест, ки ба он мақсаде дохил мешавад, ки дар зехни Беинтиҳо пинҳон нигоҳ дошта мешуд — «дар тӯли замонҳои абадӣ дар сукут нигоҳ дошта шуда буд» (Румиён 16:25, R.V.); илмест, ки дар тамоми асрҳои беинтиҳо мавзӯи омӯзиши начотёфтагони Худо хоҳад буд. Ин баландтарин омӯзишест, ки барои инсон машғул шудан ба он мумкин аст. Чунон ки ҳеҷ омӯзиши дигар наметавонад, он зехнро зиндаву тез месозад ва рӯхро боло мебардорад.»

«“Бартарии дониш дар ин аст, ки ҳикмат ба соҳибонаш ҳаёт мебахшад.” “Каломе ки Ман ба шумо мегӯям,” гуфт Исо, “рӯҳ аст ва ҳаёт аст.” “Ва ҳаёти ҷовидонӣ ин аст, ки Туро, Худои ягонаи ҳақиқиро, бишносанд, ва Онеро низ, ки Ту фиристодай.” Воиз 7:12; Юҳанно 6:63; 17:3, R.V.»

Қувваи офаринандае, ки ҷаҳонҳоро ба ҳастӣ даъват кард, дар каломи Худост. Ин калом қувват мебахшад; он ҳаётро падида меоварад. Ҳар фармон ваъда аст; агар аз ҷониби ирода пазируфта шуда, ба ҷон қабул гардад, он бо худ ҳаёти Зоти Беинтиҳоро меоварад. Он табиатро дигаргун месозад ва ҷонро ба сурати Худо аз нав меофарад.

Ҳаёте, ки ба ин тарз бахшида мешавад, ба ҳамон гуна низ нигоҳ дошта мешавад. «Одам бо ҳар каломе ки аз даҳони Худо содир мешавад, зиндагӣ хоҳад кард» (Матто 4:4).

«Ақл, яъне ҷон, бо он чи аз он ғизо мегирад, бино меёбад; ва бар зиммаи мост, ки муайян кунем он бо чӣ ғизо дода шавад. Дар ихтиёри ҳар кас ҳаст, ки мавзӯҳои интиҳоб намояд, ки фикрҳоро машғул созанд ва хислатро шакл диҳанд. Дар бораи ҳар як инсон, ки ба Навиштаҳо дастрасӣ доштан имтиёз ёфтааст, Худо мегӯяд: “Ба ӯ чизҳои бузурги шарияти Худо навиштаам”. “Маро бихон, ва ба ту ҷавоб хоҳам дод, ва чизҳои

бузург ва қудратмандеро, ки намедонӣ, ба ту нишон хоҳам дод”. Ҳушаъ 8:12; Ирмиё 33:3.»

«Бо Каломи Худо дар дасташ, ҳар як инсон, дар ҳар кучое ки насибаи зиндагии ӯ афтода бошад, метавонад чунин ҳамнишиниеро дошта бошад, ки худ интиҳоб менамояд. Дар саҳифаҳои он ӯ метавонад бо начибтарин ва беҳтарин афроди насли башар ҳамсӯҳбат гардад ва метавонад ба овози Азали гӯш фаро диҳад, ҳангоме ки Ӯ бо одамон сухан мегӯяд. Вақте ки ӯ мавзӯҳоеро меомӯзад ва дар онҳо тааммул мекунад, ки «фариштагон орзу доранд ба онҳо назар кунанд» (1 Peter 1:12), ӯ метавонад ҳамнишинии онҳоро дошта бошад. Ӯ метавонад пайи қадамҳои Муаллими осмониро бигирад ва ба суханони Ӯ гӯш диҳад, чунон ки вақте Ӯ бар кӯҳ ва ҳамворӣ ва назди баҳр таълим медод. Ӯ метавонад дар ин ҷаҳон дар фазои осмон зиндагӣ кунад ва ба ғамзадагон ва озмоишдидагонии замин андешаҳои умед ва орзуҳои муқаддасиро бирасонад; худ бошад, ҳарчи бештар ва бештар ба мушоракат бо Он Нодида наздик гардад; мисли он шахси қадим, ки бо Худо роҳ мерафт, ба остонаи ҷаҳони абадӣ торафт наздиктар ва наздиктар шавад, то он даме ки дарвозаҳо кушода шаванд ва ӯ ба он ҷо дохил гардад. Ӯ худро бегона нахоҳад ёфт. Овозҳое, ки ӯро истиқбол хоҳанд кард, овозҳои муқаддасонанд, ки, ҳарчанд нонамоён буданд, дар замин ҳамнишинии ӯ буданд — овозҳое, ки ӯ дар ин ҷо омӯхта буд, ки онҳоро бишносад ва дӯст дорад. Касе ки ба воситаи Каломи Худо дар мушоракат бо осмон зиндагӣ кардааст, худро дар ҳамнишинии осмон дар хонаи худ хоҳад ёфт». Education, 123–127.